

Sygn. akt IV CNP 62/09

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie skargi powoda

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w B.

z dnia 24 kwietnia 2008 r., sygn. akt [...],

w sprawie z powództwa A.M.

przeciwko M.H. i Z.H.

o stwierdzenie nieważności czynności prawnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 października 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Powód A.M. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 kwietnia 2008 r., oddalającego apelację powoda od niekorzystnego dla niego wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 24 stycznia 2008 r.

Powód domagał się ustalenia nieważności ugody granicznej zawartej 12 lipca 2004 r. z pozwanymi M.H. i Z.. przed geodetą w toku postępowania rozgraniczeniowego. Inicjatorem tego postępowania był powód, którego reprezentował, jako pełnomocnik, jego ojciec W.M. Pełnomocnictwo, którym dysponował ojciec powoda przewidywało umocowanie do czynności związanych z prowadzeniem gospodarstwa rolnego. Sąd I instancji przyjął, że takie pełnomocnictwo wystarczyło do zastępowania powoda w postępowaniu rozgraniczeniowym. Sąd Okręgowy uznał natomiast, że co do zasady nie byłoby to odpowiednie pełnomocnictwo, jednak w rozpatrywanym wypadku wolą powoda było umocowanie ojca także do czynności związanych z rozgraniczeniem nieruchomości, wobec czego zawarta ugoda jest ważna. Nie zachodziły bowiem także żadne przyczyny uprawniające od uchylenia się od skutków złożonego oświadczenia woli. W ugodzie strony oznaczyły przebieg granicy w taki sposób, aby nie przecinała budynków, a związany z tym przesunięciem ubytek gruntu w jednym miejscu bilansował się z przyrostem działki w innym miejscu.

Powód A.M. oparł swoją skargę na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 98 oraz art. 103 § 1 k.c., przez błędną ich wykładnię i w konsekwencji wniósł o stwierdzenie, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z tymi przepisami. Według powoda ugoda została zawarta z przekroczeniem zakresu umocowania pełnomocnika i dla ważności musiałaby zostać potwierdzona przez powoda, co nie nastąpiło.

Powód wskazał, że wydanie zaskarżonego orzeczenia wyrządziło mu znaczną szkodę, odbierając możliwość realizacji uprawnień właścicielskich, co oznacza pozbawienie go dochodu, który mógłby osiągnąć w przypadku nie uszczuplenia substancji gospodarstwa w skutek zawarcia w dniu 12 lipca 2004 r. ugody granicznej z pozwanymi M.H. i Z.H.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, powinna zawierać szereg elementów konstrukcyjnych. Należą do nich:

- 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części,
- 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie,
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne,

- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy,
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,
- 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Każdy z tych elementów ma samodzielną rolę i musi być wyodrębniony w skardze, a także wypełniony odpowiednią treścią.

Skarga złożona przez powoda nie ma wszystkich koniecznych składników, nie zawiera bowiem uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia. Warunek ten jest spełniony jedynie wówczas, gdy strona skarżąca złoży oświadczenie, że szkoda w jej majątku nastąpiła i wskaże rodzaj i rozmiar tej szkody, a ponadto powoła lub przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające jej twierdzenie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ., postanowienia tego Sądu z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16, z 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05, nie publ.). Skarżący tymczasem poprzestał na gołosłownym twierdzeniu, że poniósł szkodę na skutek „niezasadnego pozbawienia go możliwości realizacji uprawnień właścicielskich, a mianowicie korzystania z rzeczy, czerpania z niej pożytków i korzyści (...) tym samym dochodu, który mogłaby osiągnąć, w przypadku nieuszczerplenia substancji gospodarstwa...”. Nie przedstawił jednak żadnych konkretnych danych precyzujących wielkość „utraconego” gruntu, sposób jego wykorzystania i wskazujących, że kompensata gruntowa uzyskana w innym miejscu nieruchomości nie zapewnia porównywalnych korzyści i pożytków. Tym samym powód nie zrealizował należycie obowiązku wynikającego z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z przytoczonych względów skargę należało odrzucić na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.